CHRISTIANITAS

Apokalypsa vo výpredaji alebo príliš mnoho prorokov na meter štvorcový

Branislav Michalka

23. februára 2022 ✣ ***Cirkev***

Zdroj obrázku: wikimedia commons.org

Predtým ako Náš Pán Ježiš Kristus vystúpil do Neba, zanechal svojim učeníkom prísľub, že sa vráti. Odvtedy kresťania očakávajú jeho druhý príchod a skúmajú znamenia čias. Základnú informáciu o druhom príchode Božieho Syna v Evanjeliách, doplnila Cirkev zaradením *Zjavenia sv. Ján Evanjelistu*, dostanuvšieho sa mu od Boha, ktoré sa zvykne nazývať *Apokalypsa*, medzi kanonické texty. Toto zjavenie opisuje koniec čias a Súd podrobnejšie, avšak hutným mystickým jazykom a ťažko interpretovateľným spôsobom. Jeho oficiálnu interpretáciu uvádza katolícka Cirkev v poznámkach pod čiarou, v štandardných vydaniach Nového Zákona. K nemu sa ešte radia niektoré výroky sv. Pavla.

Tieto „pomôcky", ktoré sú súčasťou Zjavenia a ktoré mali vždy nabádať kresťanov k bdelosti, aby nepremeškali príležitosť k osobnému obráteniu, a boli neustále pripravení na druhý príchod Pána, sa čoskoro po vzraste Cirkvi stali pre mnohých veriacich veľkým pokušením. Máme tu na mysli predovšetkým pokušenie katolíckych kresťanov, pretože protestanti a iní svojvoľní vykladači Svätého Písma, kráčajú tak či tak po krivolakých cestách blúdenia, a je preto zbytočné sa nimi v tomto špeciálnom prípade zaoberať.

Pokušenie katolíckych kresťanov ohľadom výkladu výrokov Nášho Pána a *Apokalypsy* začína vtedy, keď sa snažia akúkoľvek civilizačnú kataklizmu, vojnu, tyranský režim alebo cirkevnú krízu, teda aktuálny stav, v ktorom sa nachádzajú, okamžite identifikovať s koncom sveta a druhým príchodom Pána Ježiša. K základným kanonickým informáciám potom pridávajú rôzne súkromné zjavenia, či už oficiálne uznané alebo neuznané, a v panike si vytvárajú svoj individuálny prorocký mix, v ktorom im *„všetko sedí"*. Veľmi ľahko potom identifikujú prichádzajúceho antikrista a príznaky konca. Zabúdajú pritom na dva závažné argumenty, ktoré by ich mali nabádať k opatrnosti v urýchlených súdoch.

V prvom rade je to dvojtisícročná skúsenosť Cirkvi s nenaplnenými očakávaniami rôznych skupín či jednotlivcov, ohľadom konca sveta, ako aj príchodu antikrista. Stačí ak spomenieme fiasko roku 1000 p. K., v ktorom sa celú dediny chystali na koniec sveta a márne ich vtedajší biskupi nabádali k opatrnosti. Mnohí v očakávaní blízkeho príchodu Kráľovstva Božieho rozdali majetok a odetí do bieleho rúcha vystúpili o polnoci 31. decembra, na kopce, aby tam vyčkali koniec. Ráno, ktoré nasledovalo, bolo asi najťažšie v ich

životoch. Popri sklamaní ich očakával ešte posmech rodákov a nebyť milosrdenstva tých (aj keď zaiste nie všetkých), ktorí im vrátili ich pôvodný majetok, zrejme by bolo ono ráno ešte ťažšie.

Rovnako je veľmi ošemetné vidieť v každom tyranovi s globálnejším dosahom inkarnáciu antikrista. Spomeňme si napríklad na cisára Fridricha II. Hohenstauffa, ktorý bol v stredoveku mnohými katolíkmi takto identifikovaný. Spĺňal mnohé kritéria, ktoré oprávňovali pozorovateľov, aby si niečo také mysleli. V rozpore s duchom doby bol podľa dostupných informácií buď ateistom, alebo aspoň bez vyznania. Pripisuje sa mu dielo *De tribus impostoribus* (O troch podvodníkoch), ktorými myslel Mojžiša, Ježiša a Mohameda. Jeho tyranské vladárenie v mnohom pripomína súčasné bašovanie EÚ. Ako vzorný nábožensky a kultúrny liberál, vytvoril vo svojom sídle na Sicílii ukážkový model multikultúrnej spoločnosti a ako svoju osobnú gardu a elitné jednotky využíval moslimských žoldnierov. Tých posielal vyberať dane až k Baltskému moru a ich nenávisť ku kresťanom využíval ako vhodný nástroj na nemilosrdné žmýkanie svojich poddaných.

Takže, pokiaľ niečo také uvidíme zo strany EÚ, a je to dosť pravdepodobné, nie je nutné hneď usudzovať, že šéf únie je antikrist. Je to len ďalší protikresťanský lump v dejinách, s väčšími technickými možnosťami, ako mal Fridrich II. Vieme si zaiste predstaviť, čo by taký šibal ako onen cisár dokázal so súčasnou technikou.

Zdroj obrázku: Flickr

Podobne by sme mohli uvádzať ďalších katolíkmi označených „*antikristov*“. Napríklad Napoleona, ktorý uniesol a väznil pápeža, či zrušil Pápežský štát. Spomeňme si ale aj na francúzskeho kráľa Filipa IV., ktorým začalo avignonské „*väzenie*“ pápežov. Netreba ani dodávať, že taktiež Lenin, Stalin či Hitler, napriek tomu, že o tom mnohí blúznili, neboli antikristi. Tak ako ním nebol ani cár Peter I., či cisár Nero. Ľudský rod, zaťažený dedičným hriechom totiž dokáže generovať dostatočné množstvo lumpov aj vlastným pričinením a s Božím dopustením. Ktorý z nich bude ohlasovať koniec čias, je preto ťažko určiteľné. Unáhlené súdy je preto vždy lepšie odmietnuť.

Táto skúsenosť Cirkvi s mnohosťou neúspešných „*koncov sveta*“ a rôznych „*antikristov*“ je preto prvým dôvodom na to, aby katolíci v tomto smere brzdili svoju fantáziu.

Druhým argumentom je paradoxne prílišná zrejmosť a priam fyzická viditeľnosť krízy. Je tak viditeľná, že si ju všimne každý, aj ten najväčší truhlík a preto je pokušenie také veľké. To nie je námietka proti tzv. „*prorokom skazy*“, pred ktorými varoval vo svojom predčasnom optimizme pápež Ján XXIII. Sám autor tohto textu sa k „*prorokom skazy*“ hrdo a s ľahkosťou hlási, pretože nie je ťažké byť „*prorokom skazy*“ tam, kde sa už všetko rúti dole kopcom. Pokiaľ niekto vidí ako dieťa pchá svoje bacuľaté prstíky do elektrickej zásuvky, nemusí byť zrovna prorokom, aby dokázal predpovedať, že veľmi pravdepodobne zle dopadne. Ak vidíte niekoho, kto kladivom búcha do mramorovej sochy, nemusíte byť práve géniom

a mystickým fenoménom, aby ste dokázali odhadnúť, že čoskoro zostanú z jej krásy len trosky.

Súčasná kríza Cirkvi, európskej civilizácie a kultúry, morálky a prirodzenosti, je taká do očí bijúca, že priam nabáda, aby ju človek považoval za koniec. Ten, kto ju popiera a zľahčuje musí byť buď slepý, alebo silno zaujatý na jej popieraní, z toho či onoho dôvodu. Avšak práve táto očividnosť môže byť pascou, do ktorej sa dá ľahko upadnúť. Boh má totiž svoje plány, o ktorých mi nemusíme nič vedieť a svoj spôsob, ako a kedy ukončiť dejiny. Môže sa nám stať niečo podobné ako Židom, ktorí mali veľmi jasnú predstavu o tom, ako má vyzerať ich Mesiáš. Pán Ježiš síce mal všetky znaky Mesiáša a tie zodpovedali aj všetkým proroctvám o Mesiášovi, konal zázraky, aké boli prisúdené prorokmi Mesiášovi, ale predsa ho Židia nerozpoznali. Mali všetky informácie, ale zle ich interpretovali. Pán pre nich prišiel potichu „*ako zlodej*“. A rovnako potichu môže prekvapiť aj druhý krát.

Nemusí to byť nutne vtedy keď si budú všetci zúfať (a dnes si zúfajú nielen kresťania), aj keď samozrejme aj vtedy, počas vojny, tyranie či rozkladu, ale napríklad aj vtedy, keď sa budú všetci blažene usmievať, žiariť pohodou a blahobytom, a práve premýšľať či sa nenachádzajú na vrchole ľudskej civilizácie. Pán príde „*ako zlodej*“ a nachytá (aj mnohých katolíckych kresťanov), ako sa hovorí „*v spodnom prádle*“. Kresťania teda vôbec nemusia nutne predpokladať, že súženiu konečnému bude predchádzať súženie dlhodobé.

Napriek všetkému nabádaniu k opatrnosti pred falošnými prorokmi, a to aj samotným Spasiteľom vo Svätom písme, sa dnes rozmáha medzi katolíkmi fenomén interpretovania súčasných udalostí, ako nespochybniteľného znamenia príchodu konca. Paradoxne sa tento jav netýka ani tak tých najkonzervatívnejších zložiek Cirkvi, tzv. tradicionalistov, ako skôr tých, ktorých by sme mohli nazvať sklamanými pokoncilovými katolíkmi. Ide o nekritických adorátorov bývalých pápežov, najmä z obdobia úradovania Jána Pavla II., ktorí „*odrazu*“ zistili, že sa Cirkev nachádza v stave krízy. Pritom táto kríza dusí Cirkev minimálne od druhej polovice 19. storočia (ak pominieme archeologické vŕtanie sa v 16. storočí a protestantskej revolúcii) a špeciálne odvtedy, ako pápež Pius X. popísal vo svojich encyklikách fenomén modernizmu. 60. roky a II. vatikánsky koncil, predstavujú už len logické vyústenie predchádzajúcich javov.

Súčasné „*babky urýchlovačky*“ ako nazval ironicky jeden páter staršie ženy „*urýchľujúce*“ svojimi proroctvami a interpretácami koniec sveta, sú väčšinou bývalé nadšené svedkyne masových akcií v 80. a 90. rokoch, svedkyne pocitu, že Cirkev bujnie a úspešne sa rozvíja, svedkyne rôznych „*zaručených*“ predpovedí, že Slovensko je „*vyvolená*“ krajina, ktorá má „*zachrániť*“ vieru v Európe a podobne. K nim sa pridávajú tí, ktorí si idealizovali pápeža Benedikta XVI. ako záchrancu cirkevnej Tradície. Jeho odstúpenie a následné javy v Cirkvi okamžite otriasli ich predstavou „*obrody*“, a preto teraz pokračovanie krízy interpretujú ako jej zrodenie.

Áno, Cirkev je v kríze a to možno dokonca v najväčšej duchovnej kríze, akú sme doposiaľ zažili. V podstate sa ale Cirkev nachádzala v stave „*krízy*“ od svojho začiatku. Zoznam kresťanských heretických siekt z 3. storočia p. K. svojou početnosťou vyráža dych a ariánsky blud svojou mohutnosťou tiež. To čo dnes desí je komplexnosť deštrukcie zasahujúcej samotné korene. Ale ako môžeme vedieť, že toto sú práve tie definitívne skúšky a pokušenia, ktoré pre nás Boh prichystal? Nevyrazí nám to čo príde, ak sa toho dožijeme, dych ešte viac a súčasnú dobu potom budeme zhovievavo hodnotiť ako slabý odvar rozkladu? A čo ak tento ešte horší rozklad príde po dobe relatívneho návratu k Tradícii?

Opatrnosť v usudzovaní by mala byť jednou z hlavných známok kresťana.

URL adresa článku: https://christianitas.sk/apokalypsa-vo-vypredaji-alebo-prilis-mnoho-prorokov-na-meter-stvorcovy/